

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของผู้พยายามฆ่าตัวตาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของผู้พยายามฆ่าตัวตาย ที่มารับบริการที่โรงพยาบาลแพร์ กลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จากผู้พยายามฆ่าตัวตายในเขตอำเภอเมืองจังหวัดแพร์ จำนวน 49 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล
- ตอนที่ 2 ข้อมูลการทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของผู้พยายามฆ่าตัวตาย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของผู้พยายามฆ่าตัวตาย จำแนกตามเพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา และ อาชีพ ($n = 49$)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	20	40.8
หญิง	29	59.2
อายุ		
15 – 20 ปี	18	36.7
21 – 35 ปี	11	22.4
36 – 50 ปี	15	30.6
มากกว่า 50 ปี	5	10.3
ต่ำสุด 15 ปี สูงสุด 55 ปี อายุเฉลี่ย 29.88 ปี		
ศาสนา		
พุทธ	47	95.9
คริสต์	2	4.1
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้ศึกษา	1	2.0
ประถมศึกษา	23	46.9
มัธยมศึกษา	24	49.1
ปวช./ปวส.	1	2.0
อาชีพ		
รับจ้าง	24	49.1
เกษตรกร	11	22.4
นักเรียน / นักศึกษา	9	18.2
ค้าขาย	5	10.3

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นเพศหญิง ร้อยละ 59.2 มีอายุระหว่าง 15-20 ปี ร้อยละ 36.7 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.9 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ร้อยละ 49.1 และมีอาชีพรับจ้างร้อยละ 49.1

ตารางที่ 2

จำนวนและร้อยละของผู้พยายามฆ่าตัวตาย จำแนกตามบทบาทในครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว และรายได้ของครอบครัว ($n = 49$)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
บทบาทในครอบครัว		
บิดา	5	10.3
มารดา	9	18.2
ญาติอื่น ๆ	8	16.3
บุตร	27	55.2
ลำดับบุตรคนที่ 1	11	40.7
ลำดับบุตรคนที่ 2	13	48.1
ลำดับบุตรคนที่ 3	2	7.4
ลำดับบุตรคนที่ 4	1	3.8
จำนวนสมาชิกในครอบครัว		
1-3 คน	11	22.4
4-6 คน	35	71.4
มากกว่า 6 คน	3	6.2
รายได้ของครอบครัว/เดือน		
1,500-3,000 บาท	15	30.6
3,001-5,000 บาท	13	26.6
5,001-8,000 บาท	10	20.4
มากกว่า 8,000 บาท	11	22.4
ค่าสุด 1,500 บาท สูงสุด 40,000 บาท เฉลี่ย 11,420 บาท		

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีบทบาทในครอบครัวเป็นบุตรร้อยละ 55.2 เป็นบุตรคนที่ 2 ร้อยละ 48.1 มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน ร้อยละ 71.4 และรายได้ของครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน 1,500-3,000 บาท ร้อยละ 30.6

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของผู้พยายามฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 3

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการทำหน้าที่ของครอบครัว โดยรวมและรายด้าน

(n = 49)

การทำหน้าที่ของครอบครัว	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการรับรู้
การทำหน้าที่ของครอบครัว โดยรวม	92.24	11.37	ปานกลาง
การแก้ปัญหา	14.45	2.99	เล็กน้อย
การสื่อสาร	12.31	2.57	เล็กน้อย
บทบาท	8.10	1.44	ปานกลาง
การตอบสนองทางอารมณ์	12.42	2.27	เล็กน้อย
ความผูกพันทางอารมณ์	8.5	2.10	ไม่ค่อยดี
การควบคุมพฤติกรรม	10.78	1.53	ปานกลาง
การปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป	21.35	3.62	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวมในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 92.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.37 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า 3 ด้านมีการรับรู้ การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับเล็กน้อย ได้แก่ ด้านการแก้ปัญหามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.99 ด้านการสื่อสารมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.57 ด้านการสนองทางอารมณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.27 การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบทบาทมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.44 ด้านการควบคุมพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.53 ด้านการปฏิบัติหน้าที่ทั่วไปมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.62 และด้านการรับรู้ไม่ค่อยดี ได้แก่ ความผูกพันทางอารมณ์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.5 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.10

ตารางที่ 4

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัว จำแนกตามระดับการรับรู้ (n = 49)

การทำหน้าที่ของครอบครัว	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี จำนวน(ร้อยละ)	เล็กน้อย จำนวน(ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน(ร้อยละ)	ดี จำนวน(ร้อยละ)
การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวม	4(8.2)	17(34.7)	24(48.9)	4(8.2)
การแก้ปัญหา	6(12.2)	25(51.0)	16(32.7)	2(4.1)
การสื่อสาร	2(4.1)	14(28.6)	13(26.5)	10(20.4)
บทบาท	4(8.2)	10(20.4)	33(67.3)	2(4.1)
การตอบสนองทางอารมณ์	2(4.1)	25(51.0)	16(32.7)	6(12.2)
ความผูกพันทางอารมณ์	18(36.7)	16(32.7)	10(20.4)	5(10.2)
การควบคุมพฤติกรรม	4(8.2)	15(30.6)	28(57.1)	2(4.1)
แบบปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป	2(4.1)	6(12.2)	34(69.4)	7(14.3)

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากร้อยละ 48.9 มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ระดับการรับรู้ที่ไม่ที่ค่อยดีจำนวนมาก ได้แก่ ด้านความผูกพันทางอารมณ์มีจำนวนร้อยละ 36.7 การรับรู้ในระดับเล็กน้อยได้แก่ ด้านการแก้ปัญหา ด้านการสื่อสาร และด้านการตอบสนองทางอารมณ์ มีจำนวนร้อยละ 51.0 , 28.6, 51.0 ตามลำดับ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านบทบาท ด้านการควบคุมพฤติกรรม และด้านการปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป มีจำนวนร้อยละ 67.3, 57.1 และ 63.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 5

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการแก้ปัญหาจำแนกตามระดับการรับรู้
($n = 49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้าน การแก้ปัญหา	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี	เล็กน้อย	ปานกลาง	ดี
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
สมาชิกครอบครัวช่วยกันแก้ปัญหา	4(8.2)	20(40.8)	21(42.9)	4(8.2)
มีการพูดคุยกันถึงวิธีการแก้ปัญหา	3(6.1)	30(61.2)	12(24.5)	4(8.2)
ไม่แน่ใจว่าครอบครัวจะทำอะไร ให้ได้	1(2.0)	24(49.0)	23(46.9)	1(2.0)
มักมีการปรึกษาเมื่อมีปัญหา	5(10.2)	23(46.9)	19(38.8)	2(4.1)
ครอบครัวมีการเผชิญปัญหาร่วมกัน	5(10.2)	23(46.9)	18(36.7)	3(6.1)
ครอบครัวแก้ปัญหาระหว่างกันได้	7(14.3)	19(38.8)	22(44.9)	1(2.0)

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในการแก้ปัญหาอยู่ในระดับเล็กน้อย ได้แก่ มีการพูดคุยกันถึงวิธีการแก้ปัญหา ร้อยละ 61.2 ไม่แน่ใจว่าครอบครัวทำอะไรให้ได้ ร้อยละ 49.0 มักมีการปรึกษาเมื่อมีปัญหา ร้อยละ 46.9 ครอบครัวมีการเผชิญปัญหาร่วมกัน ร้อยละ 46.9 และมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับปานกลาง ได้แก่ สมาชิกครอบครัวช่วยกันแก้ปัญหา ร้อยละ 42.9 และครอบครัวแก้ปัญหาระหว่างกันได้ ร้อยละ 44.9

ตารางที่ 6

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการสื่อสาร จำแนกตามระดับการรับรู้ ($n=49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้าน การสื่อสาร	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี จำนวน(ร้อยละ)	เล็กน้อย จำนวน(ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน(ร้อยละ)	ดี จำนวน(ร้อยละ)
บ่อยครั้งไม่สามารถพูดใน สิ่งที่คิด	6(8.2)	17(34.7)	23(46.9)	3(6.1)
สามารถพูดตรงไปตรงมา	4(8.2)	22(44.9)	20(40.8)	3(6.1)
รู้จากคำพูดว่าแต่ละคนรู้สึก อย่างไร	5(10.2)	24(49.0)	18(36.8)	2(4.1)
ทุกคนมักพูดกันตรงๆ	6(12.2)	17(34.7)	18(36.7)	8(16.3)
กล้าบอกทุกคนเมื่อทำในสิ่งที่ ไม่ชอบ	6(12.2)	19(38.8)	19(38.8)	5(10.2)

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการสื่อสารอยู่ในระดับเล็กน้อย ได้แก่ สามารถพูดตรงไปตรงมา ร้อยละ 44.9 และรู้จากคำพูดว่าแต่ละคนรู้สึกอย่างไร ร้อยละ 49.0 กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ บ่อยครั้งไม่สามารถพูดในสิ่งที่คิด ร้อยละ 46.9 และทุกคนมักพูดกันตรงๆ ร้อยละ 36.7

ตารางที่ 7

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านบทบาทจำแนกตามระดับการรับรู้ ($n = 49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้าน บทบาท	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี จำนวน(ร้อยละ)	เล็กน้อย จำนวน(ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน(ร้อยละ)	ดี จำนวน(ร้อยละ)
ทุกคนมีงานที่ต้องรับผิดชอบ	1(2.0)	16(32.7)	20(40.8)	12(24.5)
ครอบครัวไม่เคยขาดสิ่งจำเป็น	4(8.2)	10(20.4)	20(40.8)	15(30.6)
แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ไม่ ขาดตกบกพร่อง	5(10.2)	26(53.1)	17(34.7)	1(2.0)

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับเล็กน้อย ได้แก่แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ไม่ขาดตกบกพร่อง ร้อยละ 53.1 และกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทุกคนมีงานที่ต้องรับผิดชอบ ร้อยละ 40.8 และครอบครัวไม่เคยขาดสิ่งจำเป็น ร้อยละ 40.8

ตารางที่ 8

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการตอบสนองทางอารมณ์จำแนกตามระดับการรับรู้ ($n = 49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้านการตอบสนองทางอารมณ์	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี	เล็กน้อย	ปานกลาง	ดี
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
ครอบครัวแสดงความรักต่อกัน	4(8.2)	14(28.6)	26(53.1)	5(10.2)
ทุกคนแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย	10(20.4)	19(38.8)	17(34.7)	3(6.1)
บางคนไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึก	6(12.2)	11(22.4)	24(49.0)	8(16.3)
สามารถระบายความทุกข์ให้ครอบครัวรับฟังได้	5(10.2)	25(51.0)	18(36.7)	1(2.0)
ครอบครัวให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของสมาชิก	3(6.1)	21(42.9)	22(44.9)	3(6.1)

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการตอบสนองทางอารมณ์ ในระดับเล็กน้อยได้แก่ ทุกคนแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยแต่ละคนแสดงความรู้สึกทั้งดีและไม่ดีต่อกันอย่างเปิดเผย ร้อยละ 38.8 และสามารถระบายความทุกข์ให้ครอบครัวรับฟังได้ ร้อยละ 51.0 กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการตอบสนองทางอารมณ์ ในระดับปานกลางได้แก่ ครอบครัวแสดงความรักต่อกัน ร้อยละ 53.1 บางคนไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึก ร้อยละ 49.0 และครอบครัวให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของสมาชิก ร้อยละ 44.9

ตารางที่ 9

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านความผูกพันทางอารมณ์จำแนกตามระดับการรับรู้ (n = 49)

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านความผูกพันทางอารมณ์	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี	เล็กน้อย	ปานกลาง	ดี
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
รู้สึกอิสระและเป็นตัวของตัวเอง	7(14.3)	20(40.8)	17(34.7)	5(10.2)
ครอบครัวจะสนใจต่อเมื่อเป็นเรื่องสำคัญ	11(22.4)	12(24.5)	19(38.8)	7(14.3)
บางคนวุ่นวายกับคนอื่นมากเกินไป	8(16.3)	14(28.6)	20(40.8)	7(14.3)
ครอบครัวต่างคนต่างอยู่	0(0.0)	14(28.6)	17(34.7)	18(36.7)
ผู้ใหญ่ออกคำสั่งหรือควบคุมมากเกินไป	9(18.4)	16(32.7)	19(38.8)	5(10.2)

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับเล็กน้อย ได้แก่ รู้สึกอิสระและเป็นตัวของตัวเอง ร้อยละ 40.8 ไม่ค่อยดี ได้แก่ บางคนในครอบครัวก็ยังวุ่นวายกับคนอื่นมากเกินไปจนน่าอึดใจ ร้อยละ 40.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ครอบครัวจะสนใจต่อเมื่อเป็นเรื่องสำคัญ ร้อยละ 38.8 บางคนวุ่นวายกับคนอื่นมากเกินไป ร้อยละ 40.8 ผู้ใหญ่ออกคำสั่งหรือควบคุมมากเกินไป ร้อยละ 38.8 และ กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับดี ได้แก่ครอบครัวต่างคนต่างอยู่ ร้อยละ 36.7

ตารางที่ 10

จำนวน ร้อยละ ของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการควบคุมพฤติกรรมจำแนกตามระดับการรับรู้ ($n = 49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้าน ความผูกพันทางอารมณ์	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี	เล็กน้อย	ปานกลาง	ดี
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
สมาชิกทำผิดโดยไม่ต้อง รับโทษ	2(4.1)	14(28.6)	21(42.9)	12(24.5)
ครอบครัวห้ามมีการทำร้าย ร่างกาย	2(4.1)	15(30.6)	23(46.9)	9(18.4)
ครอบครัวมีลักษณะตามสบาย	5(10.2)	19(38.8)	23(46.9)	2(4.1)
ครอบครัวทำอะไรได้ตาม ใจชอบ	2(4.1)	18(36.7)	24(49.0)	5(10.2)

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับปานกลาง ได้แก่ สมาชิกทำผิดโดยไม่ต้องรับโทษ ร้อยละ 42.9 ครอบครัวห้ามมีการทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 46.9 ครอบครัวมีลักษณะตามสบาย ร้อยละ 46.9 และครอบครัวทำอะไรได้ตามใจชอบ ร้อยละ 49.0

ตารางที่ 11

จำนวน ร้อยละของการทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป จำแนกตามระดับการรับรู้ ($n = 49$)

การทำหน้าที่ครอบครัวด้าน การปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป	ระดับการรับรู้			
	ไม่ค่อยดี	เล็กน้อย	ปานกลาง	ดี
	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)	จำนวน(ร้อยละ)
ทุกคนเข้ากันได้ดี	3(6.1)	12(24.5)	25(51.0)	9(18.4)
ครอบครัวมีความไว้วางใจกัน	3(6.1)	12(24.5)	31(63.3)	3(6.1)
ตกลงกันยากเพราะไม่เข้าใจกัน	8(16.3)	12(24.5)	27(55.1)	2(4.1)
ทุกคนมีแบบฉบับของตนเอง	2(4.1)	17(34.7)	21(42.9)	9(18.4)
ครอบครัวรักใคร่ปรองดองกัน	4(8.2)	11(22.4)	28(57.1)	6(12.2)
ครอบครัวมีความสุข	5(10.2)	19(38.8)	22(44.9)	3(6.1)
ครอบครัวพึ่งพาอาศัยกันได้	1(2.0)	21(42.9)	18(36.7)	9(18.4)
ครอบครัวรู้สึกไม่ดีมากมาย	2(4.1)	19(38.8)	20(40.8)	8(16.3)

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวในระดับเล็กน้อย ได้แก่ ครอบครัวพึ่งพาอาศัยกันได้ ร้อยละ 42.9 กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทุกคนเข้ากันได้ดี ร้อยละ 51.0 ครอบครัวมีความไว้วางใจกัน ร้อยละ 63.3 ตกลงกันยากเพราะไม่เข้าใจกัน ร้อยละ 55.1 ทุกคนมีแบบฉบับของตนเอง ร้อยละ 42.9 ครอบครัวรักใคร่ปรองดองกัน ร้อยละ 57.1 ครอบครัวมีความสุข ร้อยละ 44.9 และ ครอบครัวรู้สึกไม่ดีมากมาย ร้อยละ 40.8

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 49 คนส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 59.2 มีอายุระหว่าง 15–20 ปี ร้อยละ 36.7 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.9 มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 49.1 อาชีพรับจ้าง ร้อยละ 55.2 มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4–6 คน ร้อยละ 44.4 มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 1,500–3,000 บาท ร้อยละ 30.6

จากผลการศึกษาพบว่า การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวมตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 92.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.37 (ตารางที่ 3) เมื่อพิจารณาจำนวนส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง และค่อนข้างไปทางไม่ค่อยดี (ตารางที่ 4) หมายความว่า การทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างน่าจะทำให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต และมีผลทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความเสี่ยงต่อการพยายามฆ่าตัวตายผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของธนา นิลชัย โกวิทย์และจักรกฤษณ์ สุขยิ่ง (2540) ได้ศึกษาความรู้สึกของการคิดอยากฆ่าตัวตายและปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการมีความคิดอยากฆ่าตัวตายในชุมชนเขตหนองจอก กรุงเทพฯ พบว่า ผู้มีความคิดอยากฆ่าตัวตาย ร้อยละ 54.76 มีความขัดแย้งในครอบครัวและร้อยละ 67.5 มีเหตุการณ์ด้านลบเกี่ยวกับครอบครัวและการศึกษาของกิติกร มีทรัพย์ และคณะ (2541) ได้ศึกษาแนวทางการดำเนินงานในระบบการให้บริการสาธารณสุขเพื่อป้องกันปัญหาการฆ่าตัว โดยศึกษาจากเอกสารของกรมตำรวจ และสถานบริการสาธารณสุขต่างๆ ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุของการฆ่าตัวตายเกิดจากปัญหาครอบครัว เช่น การทะเลาะวิวาท และเรื่องชู้สาว และการศึกษาของศิริรัตน์ คุปติวุฒิ และศิริเกียรติ ยันตติลล (2541) ศึกษาการพยายามฆ่าตัวตายและความคิดอยากตายในผู้ป่วยสูงอายุที่รับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช พบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ป่วยมีความคิดอยากตายเนื่องมาจาก ปัญหาครอบครัวมากที่สุด ร้อยละ 47.5 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 59.2 (ตารางที่ 1) ซึ่งจากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการฆ่าตัวตายพบว่า เพศชายฆ่าตัวตายสำเร็จมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงพยายามฆ่าตัวตายมากกว่าเพศชาย อาจเป็นเพราะ เพศชายมักจะ ไม่แสวงหาความช่วยเหลือ ไม่ระบายปัญหาและความรู้สึกให้ผู้อื่นฟัง เป็นเหตุให้เพศชายฆ่าตัวตายได้สำเร็จ (Hauenstein, 1998) และมักใช้วิธีฆ่าตัวตายที่รุนแรงมากกว่าเพศหญิง ทำให้อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จสูงกว่าเพศหญิง (มาโนช หล่อตระกูล, 2541) นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาค่อนข้างต่ำ (ตารางที่ 1) ซึ่งระดับการศึกษาอาจจะเป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับการพยายามฆ่าตัวตาย (ประยูกต์ เสรีเสถียร และคณะ, 2541) เนื่องจากระดับการศึกษาต่ำทำให้มีข้อจำกัดในการแสวงหาข้อมูล และแก้ไขปัญหา (Jenkins as cited Jalowiec, & Powers, 1981) และ การศึกษาของ

นิพนธ์ เสริมพาณิชย์, กิตติกา กาญจนรัตนกร, และสุพิศ กิตติรัชดา (2537) พบว่า ร้อยละ 61.5 ของบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตายจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 และการศึกษาของ ประยูคต์ เสรีเสถียรและคณะ (2541) พบว่า ร้อยละ 55.9 ของบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตายไม่ได้รับการ ศึกษา และเรียนจบชั้นประถมศึกษา และผลการศึกษารั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ ก่อนข้างต่ำ โดยครอบครัวมีรายได้เท่ากับ 1,500 – 3,000 บาทต่อเดือน (ตารางที่ 2) ซึ่งรายได้เป็น ปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีวิตในด้านการตอบสนอง ต่อความต้องการขั้นพื้นฐาน การขาดรายได้หรือ รายได้ไม่เพียงพอทำให้เกิดความเครียดได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศ พบว่า อัตรา การฆ่าตัวตายที่เพิ่มสูงขึ้น มีความสัมพันธ์กับรายได้ที่ลดต่ำลง (Marshall as cited in Barbee & Bricket, 1996) สำหรับการศึกษาในประเทศไทยพบว่า บุคคลที่พยายามฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ มีรายได้ 1,001-5,000 ต่อเดือน และรายได้ไม่เพียงพอ (ประยูคต์ เสรีเสถียร และคณะ, 2541)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้านของการทำหน้าที่ครอบครัว พบว่า

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการแก้ปัญหา กลุ่มตัวอย่างส่วนมากร้อยละ 51.0 (ตารางที่ 4) มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการแก้ปัญหามีค่าเฉลี่ย 14.45 อยู่ในระดับ เล็กน้อย (ตารางที่ 4) หมายถึง สมาชิกของครอบครัวสามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ไม่ดึ้นัก น่าจะทำให้สมาชิกครอบครัวแก้ปัญหาสุขภาพจิตที่เสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาทาง ด้านวัตถุ เช่น ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหา การเงิน หรือปัญหาทางอารมณ์ เช่น ความโกรธระหว่างพ่ ี ่น้อง ๆ ความไม่ไว้วางใจ การแก้ปัญหาเหล่านี้ ก็เพื่อให้ครอบครัวสามารถดำรงสภาพและทำหน้าที่ ของครอบครัวได้ตามปกติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นเพศหญิง ร้อยละ 59.2 และอายุระหว่าง 15 – 20 ปี ร้อยละ 36.7 ซึ่งยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ขาดความยั้งคิด ใจร้อน และเป็นเพศ ที่อ่อนแอ อคติทนน้อย สนใจทุกปัญหาที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเล็กน้อยก็ตาม และวัยนี้เป็นวัยที่ ส่วนใหญ่ยังขาดทักษะการแก้ปัญหา โดยเฉพาะ ปัญหาการเงิน พบว่า รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อ เดือน 1,500 – 3,000 บาท ร้อยละ 30.6 มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 4-6 คน ร้อยละ 71.4 ทำให้มี ปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัว นอกจากนี้ อาจเกิดจากปัญหาทางอารมณ์ เช่น ความโกรธระหว่าง พี่น้อง หรือความไม่ไว้วางใจในสมาชิก จากผลการศึกษาในตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า สมาชิกใน ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ขาดการปรึกษาหารือหรือร่วมกันค้นหา แนวทางแก้ไขปัญหาเมื่อมี ปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว ดังจะเห็นได้จาก การรับรู้ในด้านการแก้ปัญหายู่ในระดับเล็กน้อย เช่น เมื่อมีปัญหา มักจะมีการปรึกษากันน้อย ร้อยละ 46.9 สมาชิกในครอบครัวเผชิญปัญหาร่วมกัน ได้น้อย ร้อยละ 46.9 และครอบครัวสามารถแก้ปัญหาร่วมกันอยู่ในระดับเล็กน้อย ร้อยละ 38.8 ซึ่ง เป็นปัญหาที่ยากแก่การแก้ไขในครอบครัว จึงทำให้การรับรู้การทำหน้าที่ด้านนี้อยู่ในระดับเล็กน้อย ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของอุมาพร ตรังคสมบัติ (2540) ที่พบว่าครอบครัวที่ทำ

หน้าที่ตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกได้ไม่เหมาะสม มักแก้ปัญหาอย่างไร้ประสิทธิภาพ หรือไม่ได้แก้ปัญหาภายในครอบครัวเลย แต่ปล่อยให้ปัญหาค้างคาเป็นเวลานาน จนกลายเป็นปัญหาเรื้อรังและกระทบกับปัญหาอื่นๆ ตามมาเป็นลูกโซ่ สอดคล้องกับการศึกษาของวีรพล นิธิพงศ์ และคณะ (2542) ที่ศึกษากลไกการเผชิญปัญหาและเงื่อนไขที่เด็กแก้ปัญหาไม่ได้และนำไปสู่การฆ่าตัวตายของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดราชบุรี พบว่าเงื่อนไขที่นำไปสู่การฆ่าตัวตาย คือ เหตุการณ์รุนแรงในครอบครัว ได้แก่ พ่อหรือแม่ว่ากล่าวด้วยคำหยาบ ลงโทษตบตีรุนแรง และไล่ออกจากบ้าน ดังนั้นจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าครอบครัวของตนเอง มีการทำหน้าที่ ด้านการแก้ปัญหาเล็กน้อย

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการสื่อสารมีค่าเฉลี่ย 12.31 อยู่ในระดับเล็กน้อย (ตารางที่ 3) และมีจำนวนร้อยละ 28.6 รองลงมา มีจำนวนร้อยละ 26.5 อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 24.5 อยู่ในระดับไม่ค่อยดี (ตารางที่ 4) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่มีปัญหาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ทั้งด้านคำพูด เนื้อหา เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน และเนื้อหาเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากไม่สามารถพูดในสิ่งที่ตนเองคิด การสื่อสารเป็นแบบอ้อมค้อม ไม่มีการแสดงความรู้สึกชัดเจนและไม่มีการสื่อสารแบบตรงไปตรงมา การสื่อสารแบบคลุมเครือและอ้อมค้อม ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดความสับสน และเกิดความขัดแย้งภายในครอบครัวได้ ส่งผลให้สมาชิกในครอบครัวเกิดความเครียด จะเห็นได้จากผลการศึกษาในตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ในระดับเล็กน้อยในเรื่องสมาชิกในครอบครัวสามารถพูดกันแบบตรงไปตรงมา ร้อยละ 44.9 หรือสามารถรู้ถึงความรู้สึกของสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว ร้อยละ 49.0 ซึ่งการสื่อสารในลักษณะเช่นนี้ เป็นการสื่อสารแบบคลุมเครือและอาจเป็นสาเหตุของความไม่เข้าใจกัน ก่อให้เกิดความเครียด อาจจะเป็นสาเหตุของการพยายามฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของนักวิชาการหลายท่านที่พูดถึงการสื่อสารที่ไม่เหมาะสมภายในครอบครัวอาจเป็นตัวกระตุ้นหรือส่งเสริมให้มีการฆ่าตัวตายได้ เช่น การสื่อสารที่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว (กิติกร มีทรัพย์และคณะ, 2541) การคร่ำครวญและการสื่อสารที่ไม่มีประสิทธิภาพ (ชนิษฐา บำเพ็ญผลและคณะ, 2541) การสื่อสารในครอบครัวที่มีลักษณะไม่ดี ตลอดจนการสื่อสารที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิก ในครอบครัว (ทัศนีย์ ดันหวิวงศ์และคณะ, 2542) การใช้คำพูดเสียดสี เหน็บแนมในช่วงภาวะวิกฤติของบุคคลในครอบครัว (สุพัฒน์ วีระเวชเจริญชัยและคณะ, 2542) การสื่อสารเหล่านี้มักเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการฆ่าตัวตายในครอบครัวได้ สอดคล้องกับการศึกษาของธีรภา ธาณี และเสรีภรณ์ สมคะณย์ (2542) ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันและช่วยเหลือผู้ที่มีภาวะเสี่ยงและพยายามฆ่าตัวตายในเขตชนบท จังหวัดอุบลราชธานี

พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันและช่วยเหลือผู้ที่มีภาวะเสี่ยงต่อการพยายามฆ่าตัวตายคือ การสื่อสารระหว่างคนในครอบครัวที่ชัดเจนตรงบุคคลเป้าหมาย และสอดคล้องทางด้านอารมณ์และความรู้สึก จากปัญหาการสื่อสารเหล่านี้จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้ ในการทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการสื่อสาร อยู่ในระดับดีเล็กน้อย

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านบทบาท กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก จำนวนร้อยละ 67.3 (ตารางที่ 4) มีการรับรู้ การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านบทบาทมีค่าเฉลี่ย 8.10 อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3) หมายถึง สมาชิกประพฤติบทบาทในการดำเนินชีวิตประจำวัน และบทบาททางด้านอารมณ์ ที่ไม่เหมาะสมส่งผลให้เกิดปัญหาที่อาจเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบทบาท พื้นฐานของครอบครัวคือ การดูแลให้สมาชิกครอบครัวได้รับปัจจัยสี่ตามความจำเป็น แม้รายได้ของครอบครัวไม่มากนัก ทุกคนในครอบครัวได้รับมอบหมายหน้าที่ตามบทบาทของแต่ละคน และสมาชิกแต่ละคนทำหน้าที่ของตนได้ดีพอควร แต่ถ้าครอบครัวใดไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัวได้อย่างเหมาะสม ก็จะนำไปสู่ความขัดแย้งภายในครอบครัว เกิดความเครียด ส่งผลให้บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อาจมีพฤติกรรมฆ่าตัวตายได้ (อุมาพร ครังคสมบัติ, 2540) ซึ่งจะเห็นได้จากผลการศึกษาในตารางที่ 7 ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีสมาชิกในครอบครัวปฏิบัติหน้าที่ของตนเองไม่เหมาะสม ข้อคำถามในเรื่องแต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องจึงอยู่ในระดับเล็กน้อย ร้อยละ 53.1 แนวความคิดนี้สอดคล้องกับธนู ชาติธนานนท์ (2541) ที่กล่าวว่า การที่ครอบครัวไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัวอย่างเหมาะสม จะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมให้เกิดการฆ่าตัวตาย ดังนั้นในส่วน of ด้านบทบาทการทำหน้าที่ของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการตอบสนองทางอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก ร้อยละ 51.1 (ตารางที่ 4) มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการตอบสนองทางอารมณ์มีค่าเฉลี่ย 12.42 อยู่ในระดับเล็กน้อย (ตารางที่ 3) หมายถึง สมาชิกของครอบครัวไม่สามารถตอบสนองทางอารมณ์ต่อกันและกันได้อย่างเหมาะสม ทั้งอารมณ์ที่เกิดขึ้นในภาวะปกติ และอารมณ์ที่เกิดขึ้นในภาวะวิกฤติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่น แต่ละคนแสดงความรู้สึกของตนเองต่อผู้อื่นได้ไม่มากนัก หรือให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของสมาชิกด้วยกันค่อนข้างน้อย และในบางครั้งไม่สามารถระบายความทุกข์ใจให้คนในครอบครัวฟังได้ ทำให้ผู้พยายามฆ่าตัวตาย ประเมินการทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการตอบสนองทางอารมณ์จึงอยู่ในระดับเล็กน้อย การทำหน้าที่ของครอบครัวในด้านการตอบสนองอารมณ์ไม่เหมาะสมจะก่อให้เกิดปัญหาแก่สมาชิกในครอบครัว ขาดความผูกพัน มีความขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัวซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพยายามฆ่าตัวตาย (ขนิษฐา บำเพ็ญผลและคณะ, 2543) ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาในตารางที่ 8

พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าการตอบสนทนทางอารมณ์ค่อนข้างน้อย ดังจะเห็นได้จากข้อคำถามบางข้อ ที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับเล็กน้อย ได้แก่ แต่ละคนแสดงความรู้สึกต่อกันอย่างเปิดเผย ร้อยละ 38.8 สมาชิกในครอบครัวสามารถระบายความทุกข์ให้กับคนในครอบครัว ร้อยละ 51.0 สอดคล้องกับการศึกษาของสมหมาย เลาหะจินดาและวนิดา พุ่มไพศาลชัย (2543) ศึกษาลักษณะการเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิดฆ่าตัวตายของเด็กวัยรุ่น ในเขตภาคเหนือ จำนวน 1,184 คน ผลการวิจัย พบว่า เด็กวัยรุ่นที่พ่อปฏิบัติตรงกับที่ลูกต้องการ จะมีความคิดฆ่าตัวตายต่ำกว่าวัยรุ่นที่พ่อละเลย ไม่ได้เลี้ยงในลักษณะที่ลูกต้องการอย่างมีนัยสำคัญซึ่งมีอยู่ 3 ลักษณะคือ การแสดงความรัก ความอบอุ่นต่อลูกเสมอ ให้ความสำคัญกับลูกและทำกิจกรรมร่วมกับลูกบ่อย ๆ

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านความผูกพันทางอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก ร้อยละ 36.7 (ตารางที่4) มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านความผูกพันทางอารมณ์มีค่าเฉลี่ย 8.5 อยู่ในระดับไม่ค่อยดี (ตารางที่3) และร้อยละ 32.7 อยู่ในระดับเล็กน้อย (ตารางที่3) หมายถึง สมาชิกในครอบครัวมีการแสดงออกซึ่งความสนใจและเห็นคุณค่าของกันและกันของสมาชิกไม่เหมาะสม และเมื่อวิเคราะห์รายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีการรับรู้ อยู่ในระดับเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากความผูกพันทางอารมณ์ของสมาชิกแต่ละคนที่มีต่อกัน การแสดงออกซึ่งความสนใจและเห็นคุณค่าของกันและกัน การเสริมคุณค่าให้ตนเองได้รับการใส่ใจน้อย หรือบางครั้งมากเกินไป จนอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีความเป็นส่วนตัว บางครั้งผู้ใหญ่ก็เข้มงวดกวดขันเด็กมากเกินไป จนขาดความเป็นอิสระไม่เป็นตัวของตัวเอง และบางครั้งความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ในครอบครัวทำให้ความรู้สึกอึดอัดใจ โดยเฉพาะในหัวข้อคนในครอบครัวจะสนใจก็ต่อเมื่อเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับเขา (ตารางที่ 8) ทำให้มองเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีความรู้สึกคุณค่าในตนเองต่ำ มีการรับรู้ครอบครัวของตนเองมีความผูกพันแบบเพื่อตนเองมีความสนใจผู้อื่นก็ต่อเมื่อถึงนั้นจะเป็นประโยชน์สำหรับตัวเอง เมื่อกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ประเมินในลักษณะเช่นนี้ย่อมมีอัตราเสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเช่นกัน ฉะนั้นหากครอบครัวใดมีความผูกพันที่ไม่เหมาะสมก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้ สอดคล้องกับการศึกษาของนिरา พรเดชวงศ์ (2538) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วย โรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง คือ วชิรพยาบาล โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ โรงพยาบาลกลาง และโรงพยาบาลตากสิน จำนวน 20 ราย ผลการสำรวจพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการฆ่าตัวตาย ได้แก่ ความผูกพันและความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ออกมาในรูปของการแตกแยก ขัดแย้ง และขาดความผูกพันระหว่างสมาชิกในครอบครัว

การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการควบคุมพฤติกรรม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมาก ร้อยละ 57.1 (ตารางที่4) มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการควบคุมพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ย

10.78 อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3) หมายถึง วิธีการที่ครอบครัวควบคุมหรือจัดการกับพฤติกรรมของสมาชิก โดยพิจารณาถึงอิทธิพลที่สมาชิกแต่ละคนมีต่อพฤติกรรมของกันและกัน มีทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครอบครัวควบคุมหรือจัดการกับพฤติกรรมของสมาชิก เนื่องจากการควบคุมพฤติกรรมเป็นสิ่งจำเป็นทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกประพฤติตนอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม ไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น และลักษณะของการควบคุมพฤติกรรมในครอบครัวแบ่งเป็นหลายแบบ ได้แก่ แบบเข้มงวด แบบยืดหยุ่น แบบอะไรก็ได้ และแบบยุ่งเหยิง จากการประเมินของผู้พยายามฆ่าตัวตายเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของครอบครัวตนเองเป็นแบบอะไรก็ได้ เนื่องจากในครอบครัวจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบและเมื่อมีความผิดก็ไม่ต้องรับโทษ ซึ่งการควบคุมพฤติกรรมแบบนี้เป็นการควบคุมที่ไม่ดี เนื่องจากสมาชิกในครอบครัวจะมีความรู้สึกไม่มั่นคงเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของครอบครัว ส่งผลให้การรับรู้เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างน้อย (ตารางที่ 4) สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิชาการหลายท่าน พบว่าเหตุการณ์ที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมฆ่าตัวตายบ่อยที่สุดคือการถูกบิดามารดาลงโทษ (อุมาพร ตรังคสมบัติ และคูสิต ลิขนะพิชิตกุล, 2539) การถูกบิดามารดาทอดทิ้ง และการถูกทารุณทางกาย (อุมาพร ตรังคสมบัติ และอรวรรณ หนูแก้ว, 2541) นอกจากนี้การมีแบบแผนการเลี้ยงดูไม่คงเส้นคงวา บางครั้งเข้มงวด บางครั้งปล่อยปละละเลย มีการเขียนตีรุนแรง และดุด่า (ขนิษฐา บำเพ็ญผล และคณะ, 2542) และการที่ในวัยเด็กถูกละเลย ไม่ได้ได้รับการดูแลเอาใจใส่ การขาดรูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม (ทัศนีย์ ดันตวิวงศ์, 2542) และสุดท้ายด้านการปฏิบัติหน้าที่โดยทั่วไป กลุ่มตัวอย่างส่วนมากร้อยละ 69.4 (ตารางที่ 4) มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านการปฏิบัติหน้าที่โดยทั่วไปมีค่าเฉลี่ย 21.35 อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3) เนื่องจากความเป็นอยู่ในครอบครัวค่อนข้างดี สมาชิกทุกคนเข้าใจกันเป็นอย่างดี ยอมรับซึ่งกันและกันไว้วางใจกัน และพึ่งพาอาศัยกันได้บ้างในยามวิกฤติ แต่มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่ประเมินว่าครอบครัวของตนเองมีความสุขดีพอแล้วจึงประเมินการทำหน้าที่ของครอบครัวในข้อนี้อยู่ในระดับเล็กน้อย

จากผลการศึกษาครั้งนี้ จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของครอบครัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างน้อย แสดงให้เห็นว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาเกิดขึ้นภายในครอบครัว ฉะนั้นจึงควรมีการส่งเสริมป้องกันปัญหาครอบครัวที่อาจจะเกิดขึ้น เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการพยายามฆ่าตัวตาย ของบุคคลในครอบครัวต่อไป